

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

หลวิไชย - คาวี

กระทรวงศึกษาธิการ

50.-

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

เรื่อง

หลวิไชย - คาวี

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

เรื่อง หลวิไชย-คารี

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ลิขสิทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๙

จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-00-6868-5

ราคา ๕๐.๐๐ บาท

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ ได้ปรับปรุงหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา เรื่อง หลวิไชย-คำวี เพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ กระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

(นายสุวิทย์ วิสุทธีสิน)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หลวไชย-คาวิ นี้ นางสุนิต ประภาสวัต เป็นผู้เรียบเรียง เป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน เมื่อมีการปรับปรุงหลักสูตรในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ กรมวิชาการได้พิจารณาเห็นว่าหนังสือเล่มนี้เป็นนิทานที่ดีเล่มหนึ่ง เนื้อหานอกจากจะให้ความรู้ ความเพลิดเพลินแล้ว ยังแทรกคติธรรมไว้ด้วย จึงได้นำมาปรับปรุงภาพประกอบ ออกแบบรูปเล่มให้น่าอ่านยิ่งขึ้น และกำหนดให้พิมพ์เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓)

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนและผู้อ่านทั่วไปตามสมควร

ณม ๐๑๐๐ ๔๔

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

อธิบดีกรมวิชาการ

คำนำ (เมื่อพิมพ์ครั้งที่ ๑)

เนื่องจากคณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมของคณะกรรมการแห่งชาติ ว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ได้พิจารณาเห็นว่าหนังสืออ่านประเภทต่างๆ ที่เขียนขึ้นสำหรับผู้เริ่มอ่านหนังสือออกและสำหรับเยาวชนยังมีอยู่เป็นจำนวนน้อยสมควรจะหาทางส่งเสริมให้มีจำนวนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เริ่มอ่านหนังสือออกและเยาวชนของเราได้มีหนังสืออ่านอย่างเพียงพอ จึงแต่งตั้งอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาการจัดทำหนังสือดังกล่าวขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ อนุกรรมการคณะนี้ได้รับนโยบายจากคณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมฯ ไปพิจารณาดำเนินการโดยมีโครงการจะผลิตหนังสือประเภทต่างๆ ออกจำหน่ายในราคาถูกๆ มีบันทึกคติ กวีนิพนธ์ และภาพวาดชุดซึ่งมีคำบรรยายประกอบเป็นต้น

สำหรับหนังสือ “หลวิไชย คาวี” เล่มนี้ นางสุนิด ประภาสวัด ได้เล่าเรื่องตามนิทานโบราณของไทย คณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมของคณะกรรมการแห่งชาติฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นหนังสือนิทานที่ดีเล่มหนึ่ง หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน และได้คติธรรมแฝงอยู่ในเรื่องนี้ตามสมควร ส่วนภาพประกอบเรื่องแบบไทยอันสวยงามซึ่งนางรัตนา อัดถากร เป็นผู้วาดนี้ หม่อมดุษฎี บริพัตร เป็นผู้จัดหาให้ทำให้หนังสือนี้ น่าอ่านยิ่งขึ้น การพิมพ์ครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากโครงการผลิตหนังสือขององค์การศึกษาฯ สหประชาชาติ เพื่อส่งเสริมการอ่านหนังสือที่ดีมีประโยชน์ต่อไป

คณะกรรมการขอขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ผู้จัดหาภาพ และผู้เขียนภาพไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรม
คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา
วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม

ສາເລັ່ວ ກັບ ສາກວາ ບ

ชาติก่อน

กาลครั้งหนึ่ง มีแม่เสือดาวหนึ่งตัวร้ายมาก มันเที่ยวจับสัตว์ต่างๆ กินจนสัตว์ในป่าร้อยละ ๗๐ ลงไปทุกที สัตว์ที่ยังเหลือรอดชีวิตอยู่ก็พากันหนีไปอยู่เสียในป่าอื่น ในที่สุดนางเสือดาวตัวนั้นก็หาอาหารกินไม่ได้ต้องเที่ยวตัวตันตันไกลจากถ้ำออกไปทุกที ทั้งลูกอ่อนไว้ในถ้ำตามลำพัง

เสือแม่ลูกอ่อนใจฉกาจเที่ยวหาอาหารกินไกลออกไป ไกลออกไปวันหนึ่งผ่านไป สองวันผ่านไป สามวันผ่านไป นางเสียวัยก็ยังหาอาหารกินไม่ได้เลย วันที่สี่ได้นกตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง ขยอกมันเดียวเข้าท้องไปแล้วยังไม่ทันได้เคี้ยวเพราะหิวมาก นกตัวเล็กเกินไปไม่พอกท้อง แม่เสือเดินก้มหน้างุ่นง่าน สายหัวไปมาเที่ยวดมกลิ่นสุดหาเหยื่อ เที้ยวเสาะแสวงหาไปจนสิบวัน วันที่สิบจึงเห็นกวางตัวหนึ่งกินน้ำอยู่ริมลำธาร นางเสียวัยค่อยๆ ย่องหมอบเข้าไป พอกวางหันเสือกก็โผนเข้ากระโจนกัด กวางสะบัดหนี เสือตบผางกวางก็ล้มลงดินขาดใจตาย แล้วนางเสียวัยก็กัดกวางกินจนอิ่ม อิ่มแล้วนางเสือดาวดีก็ลงนอนเฝ้ากวางที่ยังเหลืออยู่ เลยหลับสบายไปริมลำธารนั้น ลืมลูกอ่อนที่ตนทิ้งไว้ในถ้ำเสียสนิท

ฝ่ายลูกอ่อนของเสือดวันนั้นเพิ่งเกิดได้ไม่กี่วัน ถูกแม่ทอดทิ้งไปไม่เหลียวแล ลูกเสือดอนมค้อยแม้อยู่ถึงสิบวัน มันอดอาหารผอมหัวโตหมดเรี่ยวหมดแรง ได้ยินเสียงแกรกรากมันก็ลุกขึ้นชะเง้อคอมองดูแม่แต่แมก็ไม่กลับมา ลูกอ่อนได้แต่ชะเง้อคอมอง แต่ค้อยหาย เสียงกรอแกรบเหมือนแม่เสือดเดินย่ำเหยียบใบไม้แต่ก็กลายเป็นเสียงลมพัดใบไม้ปลิววนแม่ไม่กลับมา ไม่ทราบว่แม่ไปอยู่เสียที่ไหน ลูกเสือน้อยนอนนอนหิวซมซานอยู่ เห็นท่าว่าถ้าชินนอนอยู่เช่นนั้นตัวก็คงจะตายแน่ สัญชาติเสือดต้องต่อสู้ไปตายเอาดาบหน้า มันจึงค่อยๆ พยายามลุกขึ้นเดินโซเซโผล่ออกจากถ้ำไปเที่ยวตามหาแม่ของมัน แต่เพราะอดนมมาหลายวัน จึงไม่มีแรงจะเดินย่างก้าวไปได้พอพ้นปากถ้ำก็ซวนเซล้มลง เคราะห์ดีมันเหลือบเห็นน้ำขังอยู่หน่อยหนึ่งในหลุมเล็กๆ รอยดินแม่ ลูกเสือกก็ค่อยๆ แลบลิ้นเลียน้ำกินทำให้ค่อยมีแรงลุกขึ้นยืนได้ มันเที่ยวเดินดมกลิ่นหาแม่ของมันแต่ไม่เห็นแม่แต่เงา ลูกเสือดหมดแรง หน้าแก่ก็ซวนเซล้มลงแน่นิ่งไป

มีแม่โคลูกอ่อนตัวหนึ่ง เดินผ่านมาเห็นลูกเสือนอนนอนสลบเป็นแนวนอนหวดอยู่ข้างทาง แม่โคก็หยุดยืนดูหนึ่งอยู่ พลังนึกในใจว่า “โธ่ถึงเฮ้ย! น่ากลัวว่า อ้ายลูกเสือตัวนี้มันจะไม่รอดแน่ๆ เอ-มอ-มอ-นางเสือร้ายมันไปอยู่เสียข้างไหน ทำไมมันจึงทิ้งลูกอ่อนตาเหลือองๆ ตัวนี้ไปได้ลงคอ” แม่โคยืนมองตาปริบๆ ด้วยความสงสาร

“โฮก-ป๊อบ ข้าหิว-ขอมม” เสียงลูกเสือพึมพำเป็นห่วงๆ เพราะหิวนมเต็มที่ มันหมดแรง
ใกล้จะตายอยู่แล้ว

“ข้าไม่ใช่แม่เอ็ง เอ็งมันลูกเสือ แม่ของเอ็งนะร้ายกาจมูทะลุร้ายนัก นี่ถ้าแม่เอ็งมาเห็นข้า
เข้า มันก็จะกัดกินข้าเป็นแน่” กล่าวแล้วแม่โคก็ขยับเดินหลีกหนีออกไปห่าง

“โฮก-ป๊ีบ” ลูกเสือร้องขึ้นมดั่งลั่นจนแม่โคสะดุ้ง “อย่าเพิ่งไป” ลูกเสือโงเงลุกขึ้นยืน
“ขอข้ากินนมหน่อย โฮก โฮกป๊ีบ”

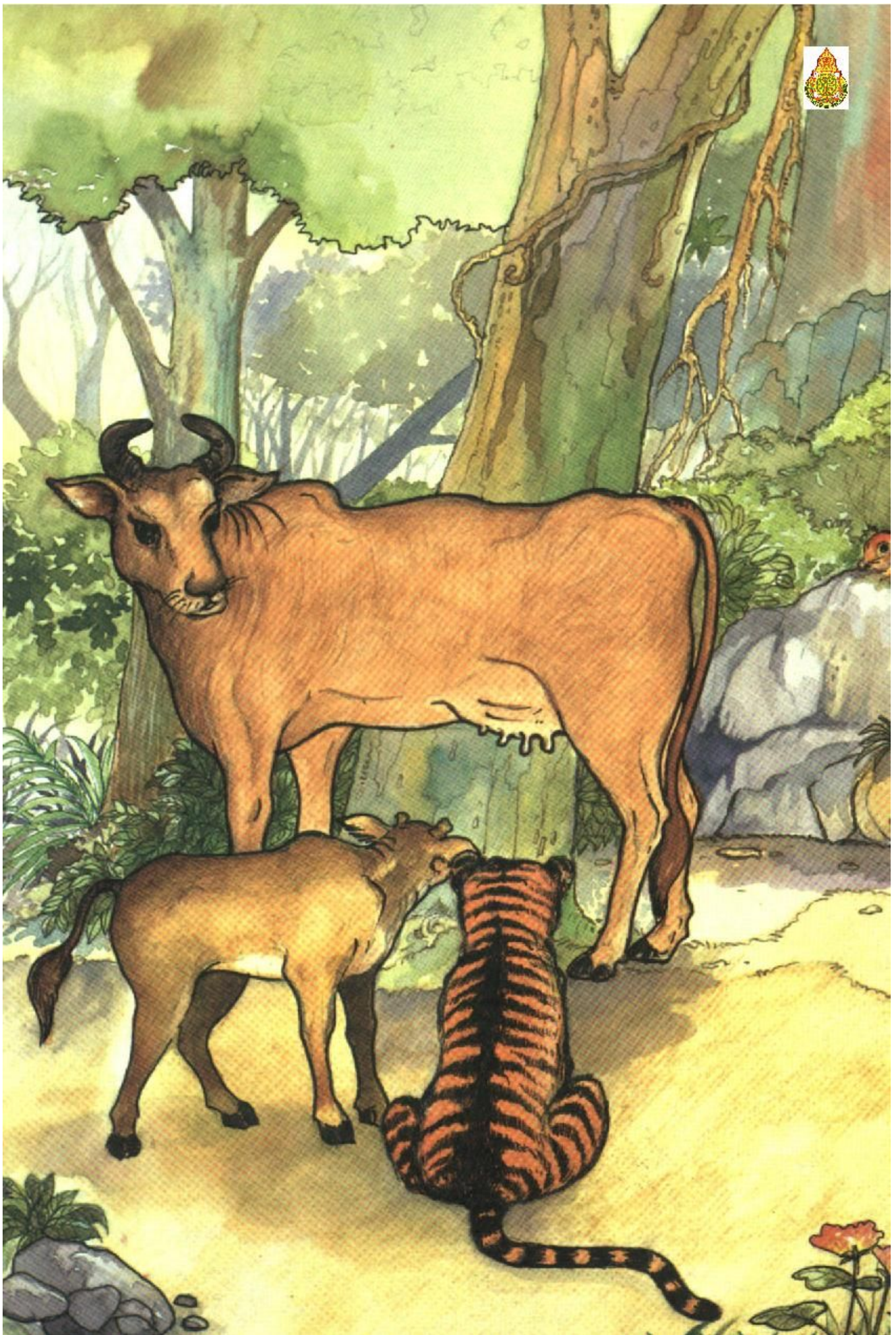
“มอ-มอ ไม่ได้ดอก เตี้ยวแม่เอ็งกลับมาเห็นข้า มันจะกัดข้าตาย” แม่โคพุดแล้วรีบเดิน
ห่างออกไป

ความหิวทำให้ลูกเสือมีแรงขึ้นมาอย่างประหลาด มันลุกขึ้นเดินโซเซตามแม่โคไป พลัง
วอนว่า “ข้าหิวเต็มที ขอนมข้ากินสักคราวหนึ่งเถิดโฮกป๊ีบ”

“เตี้ยวแม่เอ็งจะกัดข้าตาย” แม่โคเดินต่อไป

“โฮกป๊ีบ หยุดก่อน อย่าเพิ่งไป ข้าสาบานว่าถ้าแม่เสือทำร้ายแม่โค ข้าจะกัดแม่เสือให้
ชี้นำ” พุดขาดคำก็หมดแรงล้มลงนอนแช่หัวท้องแช่มว หอบฮัก ๆ ลิ้นห้อยออกมานอกปาก

แม่โคเป็นสัตว์กินหญ้าใจดีเป็นสันดาน ไม่อยากจะปล่อยให้ลูกเสือตัวเล็ก ๆ อายุ
คราวเดียวกับลูกอ่อนของตนต้องดิ้นตายไปต่อหน้าต่อตาแม่โคยืนมองตาปริบ ๆ แล้วพุดว่า
“มอ - มอ กินนมเสียซิลูก” ว่าแล้วก็ล้มตัวลงนอนไถ่ ๆ ลูกเสือให้ลูกเสือกินนม

ลูกเสือตูดตึมนมแม่โคอ้อๆ ด้วยความหิวกระหาย นมแม่โคนันทั้งมันและหวานปะแล่มๆ ซีนใจ ลูกเสือกินนมแม่โคเข้าไปไม่เท่าไรก็เบิกบานแช่มชื่นมีกำลังแข็งแรงได้รวดเร็วเพราะเป็นชาติเสือ มันรู้สึกบุญคุณที่แม่โคช่วยให้มันรอดตาย อิ่มแล้วก็เข้าเคล้าเคลียแม่โคฝากตัวเป็นลูก แม่โคมองดูลูกเสือประจบประแจงก็นึกรักแลบลิ้นเลียเนื้อเลียตัวให้ แล้วออกเดินนำหน้าพาลูกเสือกกลับไปถ้ำของตัวเอง

เมื่อถึงถ้ำที่อยู่ แม่โคก็ร้องมอ-มอ ลูกอ่อนของมันเองก็วิ่งอ้าวออกมารับแม่ มันชะงักเมื่อเห็นลูกเสือดัวน้อยลายพาดกลอนนอนอยู่ข้างแม่โคก็รูลหลังลูกโคให้เข้าใกล้ลูกเสือ ลูกเสือกก็เข้าเคล้าเคลียลูกโคปรองดองกันดี นับแต่วันนั้นมาทั้งลูกเสือและลูกโคก็ชอบพอกัน เล่นหัวเล่นหางกระโดดโลดเต้นด้วยกันทุกวันมา สัตว์ทั้งสองต่างพันธุ์แต่รักใคร่กันและกินนมแม่โคด้วยกันจนอ้วนหนาสำราญเรื่อยมา เวลาที่ส่งไปจนลูกเสือโตใหญ่ แข็งแรง กล้าหาญ มันร้องโฮกป๊ิบได้ดังสนั่นป่า แต่ลูกโคอายุอ่อนกว่ายังไม่โตเท่าไรนัก

ฝ่ายนางเสือร้ายลายพาดกลอนเที่ยวหาสัตว์ต่าง ๆ กินเป็นอาหารเรื่อยไปจนลิมวันลิมคิน ความหิวตะกละตะกลามทำให้มันหน้ามืดมัวเมา ยิ่งฆ่าสัตว์ได้มากก็ยิ่งดูร้ายกระหายเลือด คอยแต่จะเที่ยวดมกลิ่นสดหาเหยื่อโกลเข้าไปในป่าลึก มันมัวแต่เที่ยวเสาะแสวงหา ฆ่าสัตว์อื่นเป็นอาหารอันอร่อยโอชะ จนลืมลูกอ่อนของมันเสียสนิท เวลาส่งไปนานหลายสิบวัน วันหนึ่งมันกินลูกกวางอ่อน พออิ่มก็นึกขึ้นได้ถึงลูกอ่อนของมันเอง “ป่านนี้คงโตใหญ่กว่ากวางตัวนี้มาก โฮกป๊ิบ” มันนึกขึ้นได้รู้สึกรักและคิดถึงลูกก็รีบเผ่นโผนโจนทะยานบุกป่า ฝ่าดงดิบ ข้ามลำธาร ใจร้อนเหมือนดังไฟรีบรุดกลับมายังถ้ำที่อยู่ของตน

ส่วนลูกเสือกก็ได้ติดตามแม่โคไปอยู่ในถ้ำใหม่กับแม่โคแล้ว แต่มันก็ยังจำถิ่นที่อยู่เก่าของมันได้ มันไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดมันจึงต้องหวนกลับมามองเมียงอยู่แถวๆ หน้าถ้ำเก่าของมันทุกวัน ความจริงสันดานชาติเสือไม่ทิ้งถิ่น แต่ลูกเสือกมันไม่รู้ข้อนี้ ในวันนั้นมันก็วิ่งเต็มเหยียดสี่เท้าดลารีดๆ มาถึงหน้าถ้ำ พอมาถึงก็หยุดป๊ิบ หัวแทบจะมั่ว ยืนหอบฮักๆ อยู่ พอดีแม่เสิวิ่งโร่ออกมาจากป่าถึงถ้ำของมันพอดี ลูกเสือกจำกลิ่นแม่ของมันได้มันก็กระโจนเข้ากอดแม่ของมันโดยแรงด้วยเท้าหน้าทั้งสองข้าง “โฮกป๊ิบ แม่กลับมาแล้ว โฮกป๊ิบ แม่ อืม! แม่ แม่หายหัวไปไหนมาตั้งสามเดือน ข้างเกือบตายไปเสียแล้วแม่ไม่รู้หรือ โฮก-ป๊ิบ โฮก-ป๊ิบ” มันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ

แล้วลูกเสือกก็เล่าเรื่องให้แม่มันฟังว่า แม่โคได้ช่วยชีวิตมันไว้ ไม่ให้ตนมอดอาหารตาย มันจึงได้มีชีวิตรอดโตใหญ่จนได้อยู่เห็นหน้าแม่ในวันนี้ ลูกเสือกติแม่ของมันเองตามประสาเสือ พุดจาโฮกฮาก และเล่าไปคำรามไปตามวิสัยเสือ

“โฮก-ป๊ิบ” แม่เสือกคำรามลั่น มันรู้สึกโกรธแค้นแน่นในหัวอกขึ้นมาทันที ลูกเสือของมันเองกล้ากล่าวติเตียน มีหน้าขำมันยังมาชมเชยว่าให้มันฟัง ใจของนางเสือร้ายเดือดพล่านด้วย

ความวิธยาอาฆาต หน้ามิตบันดาลโทะสะ มันแน่ใจว่าลูกเสียไปหลงรักแม่โคมากกว่าแม่จริง
“มันอยู่ที่ไหน แม่โคของเอ็ง”

ฝ่ายลูกเสียไม่รู้ว่ามีแม่ของมันคิดการร้าย มันตะกุกตะกายแม่เสียด้วยความดีใจ พลัง
กระโดดโลดเต้น “ข้าจะพาแม่ไปหาแม่โค แต่แม่จะต้องสัญญากับข้าก่อนว่าจะไม่ฉีกเนื้อแม่โคกิน
จะไม่ตะปบขบกัดแม่โค แม่เสียต้องสัญญาว่า จะไม่ทำให้แม่โคตาย”

แม่เสียคำรามอยู่ในคอ “ชะ ๆ ตีละ ข้าจะต้องกินหนังโคตัวนี้นั้นให้ได้ อ้ายลูกงั่งตัวนี้จะได้
กลับมารักแม่ของมันใหม่” คิดอย่างนั้นแล้วแม่เสียก็พูดออกไปดัง ๆ ว่า “โฮกบีบ ข้าสัญญา”
นางเสียแยกเขี้ยวพูดเห็นฟันขาวเป็นเงาวับ ตาเป็นประกายพลังคำรามอยู่ในลำคอว่า “ข้าสัญญา
ว่า ถ้าข้าไม่กินมันเสียให้ได้ทั้งแม่วัวลูกวัวละก็ข้ายอมตาย”

“แม่-ว่าอะไรนะแม่” ลูกเสียฟังไม่รู้เรื่องได้ยินแต่เสียงโฮกฮากในลำคอ “ไม่ยอมสัญญาให้
หรืออย่างไร โฮกบีบ”

“ข้าสาบานซีน่า โฮกบีบ ข้าสาบานต่อหน้าดวงกลม ๆ สีแดงนั้นว่าข้าจะทำตาม
คำสาบานของข้า” นางเสียคำรามอย่างเคียดแค้น “โฮกบีบ”

ลูกเสียตะปบปากแม่ของมันด้วยความยินดี มันไม่รู้ว่ามีแม่ของมันเล่นลิ้น สาบานในสิ่งชั่ว
ร้ายตรงข้ามกับที่มันขอ มันนึกในใจว่า แม่เสียเก่งจริง ๆ และน่าเชื่อถือแท้ ๆ

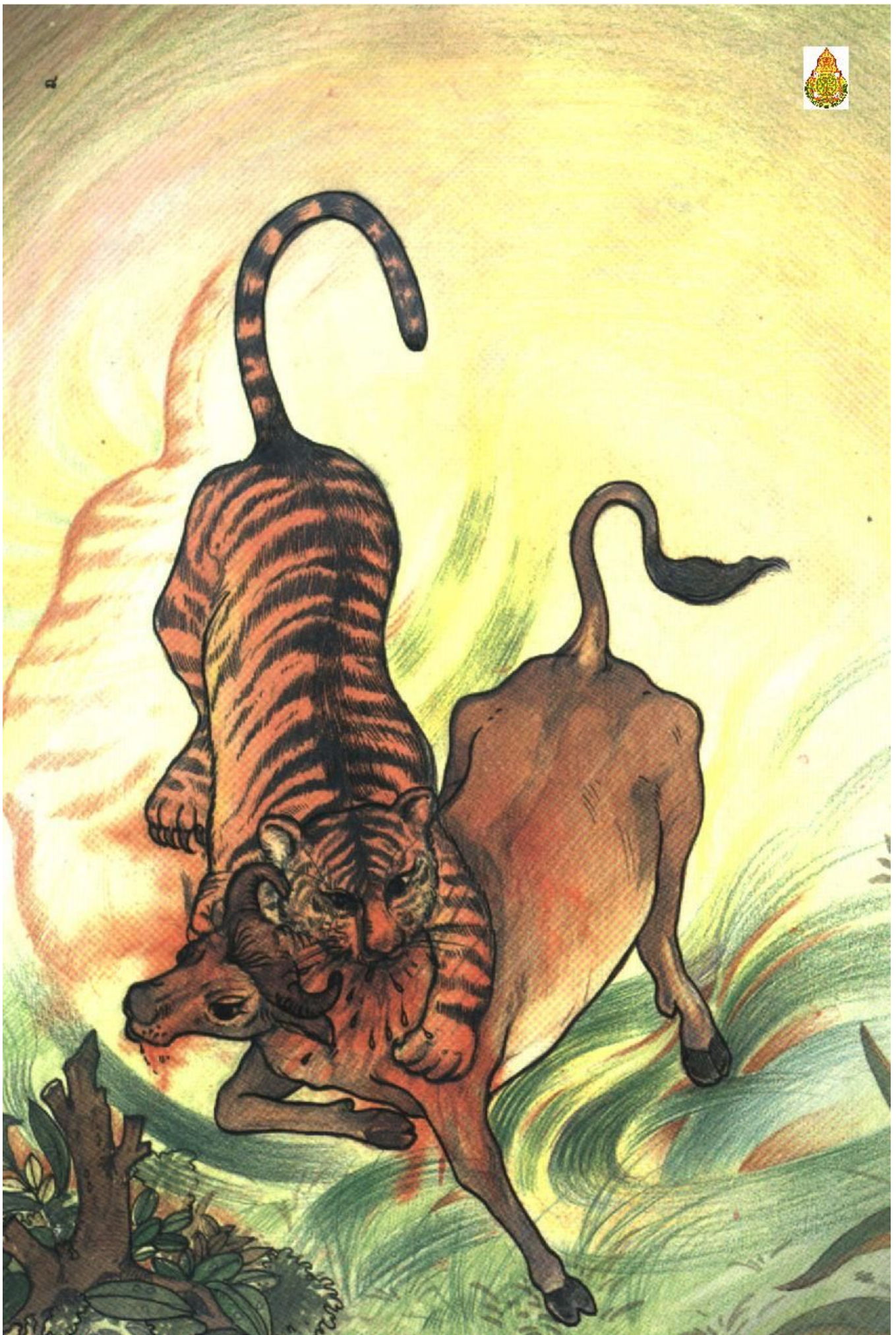
“ตามข้ามาซิแม่” ลูกเสียออกเดินนำหน้า พาแม่เสียไปพบแม่โคที่ถ้ำวัว แม่เสียสละยืม
ซ่อนเล็บไว้หมด เดินอย่างสามชุกตามลูกเสียไป

เมื่อนางเสียพบกับแม่โคและลูกโคแล้ว มันก็แสร้งทำเหมือนรักใคร่สองแม่ลูกเสียเต็มที มัน
สละยืมเห็นฟันขาวเรียบเป็นเงางาม พูดขอบอกขอบใจแม่โคว่ามีบุญคุณเหลือหลายแก่ลูกมัน
และมีบุญคุณเป็นล้านพันแก่ตัวมันเอง แม่โคนั้นสันดานเป็นสัตว์ใจดีเชื่องง่าย ก็ไม่ระแวงว่าศัตรูใจ
เสียมันแสร้งทำให้दनดกหลุมร้าย นางเสียเอามือตะปบลูกโคเล่นอย่างรักใคร่ปากก็พูดว่า “ว่าไง
อ้ายหนู มากินนมมะ” ลูกโคก็พาชื่อหลงรักนางเสียและเชื่อสนิทว่าแม่เสียใจดี

ไม่กี่วันต่อมา นางเสียก็ชวนแม่โคเข้าป่าไปด้วยกัน อ้างว่าจะพาไปดูทุ่งหญ้าเขียวสวย
พาเดินเข้าไปในป่าลึก พอแม่โคเผลอตัวก้มหน้าเล็มหญ้าเพลิน แม่เสียก็โผนเข้าใส่ กัดแม่โคล้มลง
กลิ้งกลางดิน แล้วนางพยัคฆ์ร้ายก็โผนเข้ากัดซ้ำ จนแม่โคขาดใจตาย

นางเสียร้ายแยกเขี้ยวขาวเป็นเงา แล้วกัดแม่โคเป็นอาหารอย่างเอร็ดอร่อย พืมพำจึงว่า

“นังวัวแม่ลูกอ่อนเชื่องซ่า ฮือ เนื้อมันเยอะ รสชาติอร่อยดีแท้ ๆ เอ้อเฮอ วัวแม่ลูกอ่อนนี้
น้ำนมไหลออกมาเวลากัดกินมัน ชะซ่า อร่อย อร่อย” นางเสียแลบลิ้นเลียริมฝีปากกัดกินแม่โค
เคี้ยวตุ้ย ๆ คำโต ๆ น้ำนมก็หยดไหลย้อยออกมาตามปาก มันกินหมดทั้งเนื้อและกระดูกควัก
ตับไตไส้พุงออกมากิน เคี้ยวกรั้ว ๆ เพราะตะกละตะกลาม มันกินเพลินจนเย็นลง เย็นลงทุกที

ดวงตะวันลอยต่ำลงใกล้จะลับขอบฟ้า นางเสือนึกขึ้นได้ก็รีบเผ่นโผนโจนทะยานกลับไปหาลูกเสือที่ถ้ำของมันเพื่อไม่ให้ลูกเสือสงสัย

ส่วนลูกโคคอยแม่โคอยู่ในถ้ำวัวจนเย็นลงทุกทีแล้ว แม่โคก็ยังไม่กลับมา ลูกโคออกเดินเบ่งมองหาแม่แต่ก็ไม่เห็นแม่แต่เงา มันชะเง้อคอมองหาแต่คอยหาย อากาศครึ้มหมุกขมัวลงทุกที่ยังเย็นเยือก ลูกโคเที่ยวดมกลิ่นหาแม่ ทำจมูกบานๆ สูดฟุดฟิด มันสงสัยว่าแม่หายไปข้างไหน มันดมกลิ่นแล้วเดินเข้าป่า ตามรอยตีนแม่ของมันไป ดวงตะวันลับทิวไม้ไปสิ้นแล้วป่าก็ยังมีดมดลงทุกที ทุกที ลูกโคไม่ย่อท้อ มันยังขึ้นต้นทุ้งเดินเบ่งบำหาแม่ของมันต่อไปอีก มันก้มหน้าจูดสุกกลิ่นตามพุ่มไม้ เดินงมเงาะไปในความมืด เดินไป เดินไป

“โฮกป๊ีบ” แม่เสือร้องลั่น เผ่นพรวดออกมาจากซอกเขา

ลูกโคสะดุ้ง หยุดชะงักอยู่กับที่

“โฮก-ป๊ีบ” แม่เสือดวดอีกครึ่งหนึ่ง จ้องเขม็งดูลูกโค ตาเป็นประกายอย่างประสงคร้าย

“แม่เสือ แม่โคอยู่ไหน” ลูกโคถาม

แม่เสือแยกเขี้ยวโค้งแหลมให้เห็นหมดทั้งปาก “โฮกป๊ีบ” ตาวาวส่องแสงอยู่ในความมืดข่มขวัญให้ลูกโคตกใจกลัว

“ข้าถามว่า แม่โคอยู่ไหน” ลูกโคยืนกราน ท้อมะลื่อ ไม่ยอมกลัว

“โฮก-ป๊ีบ” แม่เสือดวดสุดเสียง ทันใดนั้นมันตรงเข้าตะปบลูกโคไว้ได้ นางเสือกางเล็บออก ขึ้นคร่อมลูกโคไว้ กำลังจะขบหัวขมอมลูกโคให้แหลกคาปาก พลงส่ายยิ้มคำรามว่า “แม่เืองตายแหงแก๋ไปแล้วข้ากัดมันเอง”

“โฮก-ป๊ีบ” ลูกเสือเผ่นพรวดออกมาจากป่าทันที มันเห็นผิวดังเกดที่แม่เสื่อหายไปไม่กลับถ้ำเสื่อ ทั้งแม่โคและลูกโคก็ไม่อยู่ในถ้ำวัวจนกระทั่งมันได้ยินเสียงโฮกป๊ีบดังสนั่นป่าเมื่อสักครู่ ลูกเสื่อจึงรีบวิ่งหือเหี้ยดติดตามมาทันที

“โฮกป๊ีบ โฮกป๊ีบ อย่าทำเขา แม่เสื่อ อย่า” ลูกเสื่อร้องห้าม

แม่เสื่อแยกเขี้ยวคำรามลั่น “เืองไม่ต้องมาห้ามข้า วัวเป็นอาหารของเสื่อ ข้าจะต้องกินมัน” แม่เสื่อยืนจังก้าคร่อมลูกโคไว้ มันใช้เล็บข่วนจิกลูกโคไม่ให้หนีพ้น เอาปากกัดที่สีข้างก่อนอย่างเยาะเย้ยเบา ๆ และพูดต่อไปว่า “เืองกำลังจะตายตามแม่เืองไปเดี๋ยวนี้แล้ว แม่เืองอวดดีเผยจะมาเป็นแม่ของลูกข้า วัวนะ อย่างดีก็เป็นได้แค่อาหารเสื่อเท่านั้น เืองจะต้องรู้ข้อนี้ อย่าลืมตัวอวดเก่งมาเป็นเพื่อนกับลูกข้า” นางเสื่อหันไปจ้องดูลูกของมันและดวดว่า “อ้ายลูกหน้าโง่ เืองมันก็ดีแต่กินนมวัว เืองมันหน้าตัวเมีย เืองจะต้องรู้จักหากินอย่างเสื่อตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป โฮกป๊ีบ เืองจะต้องเป็นชาติเสื่อไม่ทิ้งลาย จะทำหน้าโง่กินนมวัวต่อไปไม่ได้ โฮกป๊ีบ ข้ากินแม่โคโง่เจ้านั้นหมดแล้ว เืองจะหานมวัวที่ไหนกิน มีอันเืองจะต้องกินลูกวัวตัวนี้ โฮกป๊ีบ ข้าจะกัดมันก่อนพอบอบข้า

แล้วเอ็งจะต้องจัดการกับมันเอง” แม่เสือตะปบลูกโคอีกรั้งหนึ่งเบาะๆ ลูกโคก็ล้มกลิ้งลงไป
แม่เสือตรงรี่เข้าไปกัดที่ต้นคอลูกโคเป็นแผลเหวอะ

“โฮกป๊ีบ โฮกป๊ีบ โฮกป๊ีบ” ลูกเสือโถมเข้าใส่แม่ของมัน ทันทีที่มันตรงเข้ากัดคอแม่
ของมันล้มหงาย กัดลงเขี้ยว กัดฟาดฟัดไปมาอย่างหน้ามืด หลับหูหลับตา โดยสุดแรงเกิด โทสะ
แรงกล้าอย่างสัญชาติเสือ ไม่รู้ตัวว่ามันกำลังทำอะไรอยู่ มันรู้แต่ว่าน้องรักของมันที่กินนมด้วยกัน
มากำลังจะถูกเสือกัดตาย มันกัด-กัด-กัด-จนในที่สุดนางเสือกก็ขาดใจตายผล็อยไป และลูกโคก็ดิ้น
หลุดจากกรงเล็บนางเสือได้ในที่สุด

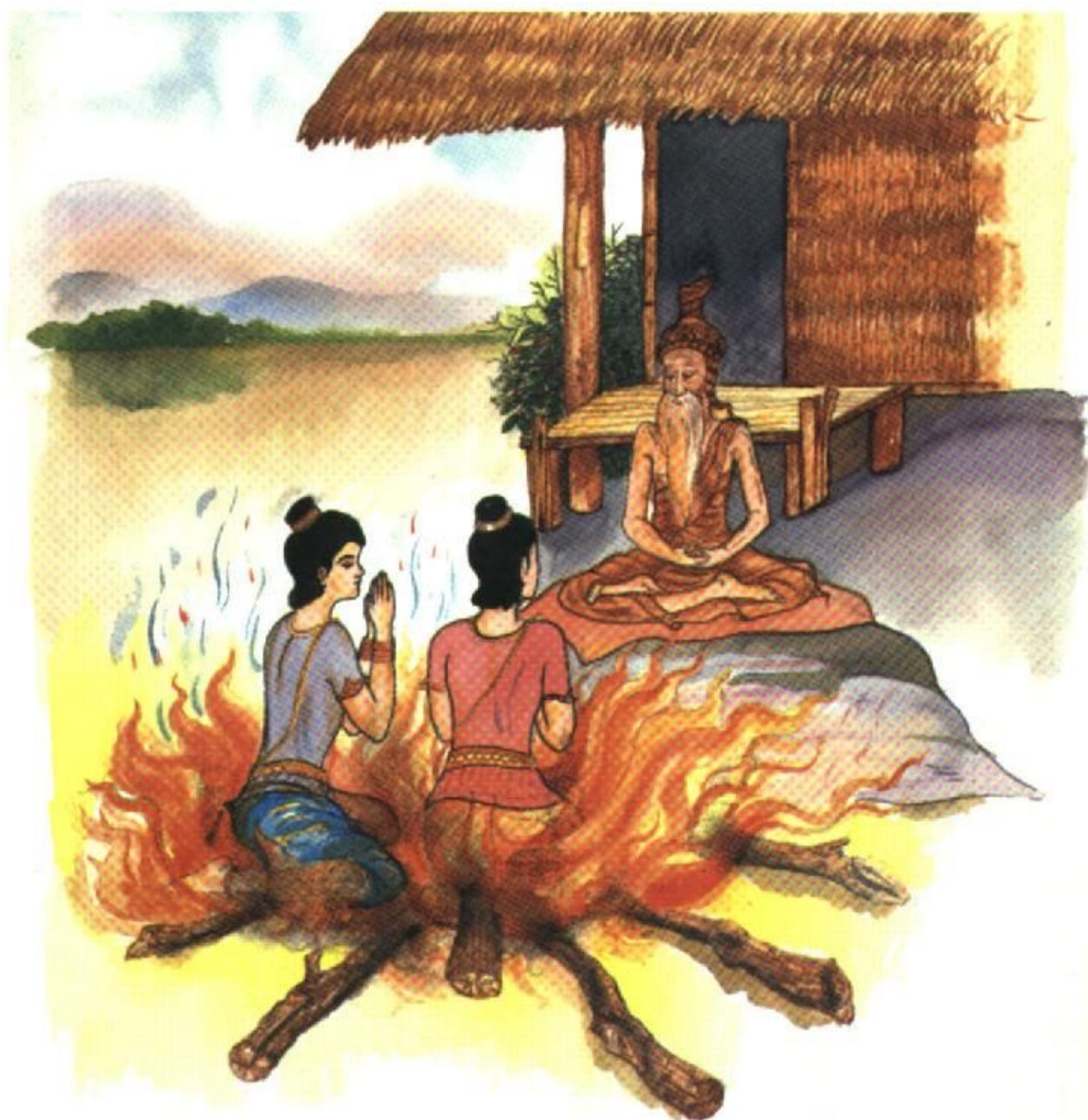

ลูกเสือหยุดกัด ยืนนิ่งงัน

ลูกโคน้ำตาไหลพรากด้วยความตื่นตันใจ มันตีหน้าเบ้งๆ ตรงเข้าเคล้าเคลียพื้ของมัน ลูกโคยกเท้าหน้าขึ้นค่อยๆ กอดลูกเสือไว้ ลูกเสือกยกเท้าหน้าทั้งสองข้างกอดคอบน้อง แล้วเลียตามหน้าตามรอยแผลที่ถูกกัด น้ำลายลูกเสือกช่วยรักษาแผลและทำให้เลือดหยุดไหล

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ทั้งลูกเสือและลูกโคก็ไม่ยอมพรากห่างจากกัน มันไปไหนมาไหนด้วยกันและรักกันมากขึ้น มันต่างก็ไม่มีแม่ของมันอีกต่อไป

ฤาษีคนหนึ่งนั่งหลับตาสวดมนต์ภาวนาอยู่ในกุฏิเป็นเวลาหลายวันหลายคืนไม่ยอมลืมตา วันหนึ่งฤาษีลืมตาขึ้นเห็นลูกเสือกกำลังเล่นกับลูกโคอยู่ตรงหน้ากุฏิ ฤาษีนึกประหลาดใจว่า “เสือกกับวัวนี้เคยแต่เป็นศัตรูกัน เสือกกินวัวเป็นอาหารมาแต่ไหนแต่ไร เหตุใดเล่าอ้ายลูกเสือกกับอ้ายลูกวัว

ตัวนี้มันจึงรักกันจริงหนอ?”

แล้วฤๅษีก็เล็งญาณดูรู้เรื่องโดยตลอด ฤๅษีคิดในใจต่อไปว่า “อ้อ อ้ายลูกเสือมันห้าวหาญ และยุติธรรมใจป้ำอย่างเสือ ที่กัดแม่ของมันตายก็เพราะมันยังเป็นเสือ เป็นเดียวจ्ञาน ไม่รู้จัก อย่างคน อ้ายลูกเสือกับอ้ายลูกวัวสองตัวนี้มันรักกันดี น่าจะซบมันขึ้นเป็นคน จะได้เป็นพี่น้องกันต่อไป” คิดดังนั้นแล้วฤๅษีก็ตะโกนถามออกไปดังๆ ว่า “เอาไหมวะ ข้าจะซบเอ็งสองตัวให้กลายเป็นคน”

ลูกสัตว์ทั้งสองตัวเห็นด้วย หมอบคลานเข้าไปหาฤๅษี

แล้วฤๅษีก็จัดการเสกเป่าว่าคาถาไป ตามฤทธิ์ตามเดชของตาฤๅษี

ในไม่ช้า สัตว์ทั้งสองตัวก็กลายเป็นคนสองคน หน้าตาคมสันสง่างาม

ฤๅษีตั้งชื่อลูกเสือที่กลับชาติมาเป็นคนแล้วนั้นว่า “หลวิไชย” และตั้งชื่อลูกโคที่เกิดเป็นคนว่า “คารวี”

ชาติใหม่

หลวิชัย กาวิ

ชาติใหม่

“อา...เราเป็นคนแล้ว” คาวีนึกในใจ ลืมตาขึ้นอย่างงงๆ

“ถูกแล้ว คาวี เจ้าเป็นคนแล้วเหมือนกับหลวิไชยพี่ของเจ้าที่นั่นอยู่นี่” ฤาษีตอบพลางชี้ให้ดูหลวิไชย ผู้นั่งยิ้มอยู่ตรงหน้า

คาวีพึมพำเบาๆ “หลวิไชย”

“ถูกแล้ว นี่ไงละ หลวิไชย พี่ของเจ้า”

คาวีตรงเข้าไปกราบหลวิไชย แล้วทั้งสองก็เลยกอดกันนั่งอยู่ ฤาษีปล่อยให้ทั้งสองคนนึกถึงชาติก่อนครั้งที่ยังเป็นเลือกกับว้าว คาวีน้ำตาคลอ หลวิไชยค่อย ๆ คลายแขนที่กอดน้องออกเสีย ความรู้สึกในใจของเขานั้นตื่นตันเท่าๆ กับคาวี...แต่แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนตัวตรงอย่างลูกผู้ชาย ชาติเสือ หลวิไชยรูปร่างใหญ่โตแข็งแรง ลำสัน บึกบึน ผิวคล้ำ นัยน์ตาสีน้ำตาลแก่ แววตาเป็นประกายคมกล้าอย่างเสือ คาวีเป็นชายรูปร่างม ว่างโปร่ง สันทัด นัยน์ตาดำสนิท ผมหักศก แววตาเชื่อง ชุ่มเศร้าและเมตตากรุณา

ฤาษียิ้ม และพูดดังๆ “นี่แหละ หลานทั้งสอง ตาขอเตือนว่าทางที่ดีหลานควรลืมเรื่องเก่าๆ ที่ผ่านมาแล้วเสียให้หมด เรื่องอะไรต่างๆ มันก็เป็นไปตามธรรมชาติ ตามเหตุตามผลของมัน เราจะไปบังคับให้มันเป็นไปตามใจเราไม่ได้ อะไรที่ไปแล้วไปแล้ว ตามเรื่องของมันอย่าเก็บมาคิดมานึกเสียอกเสียใจ ถึงเียงจะสงสารแม่ของเียงยังงี้ แม่ก็ตายไปแล้วหลานเอ๋ย มันแล้วไปแล้ว ต้องปล่อยให้มันแล้วกันไป จงทำวันนี้ให้ดี แล้ววันพรุ่งนี้มันก็จะดีเอง” หลวงตาพูดดังๆ ชัดเจน หลวิไชยและคาวีคลานเข้าไปกราบหลวงตา

ทั้งคู่อยู่กับฤาษีต่อมาอีกหลายเดือนได้เล่าเรียนวิชาความรู้ต่างๆ ที่คนควรเรียนรู้ จนเก่งและชำนาญในวิชาต่างๆ เป็นอันมาก

แต่เมื่อเป็นคนแล้วเช่นนี้ ทั้งสองคนก็เกิดความรู้สึกแปลกจากเดิมมาคืออยากจะออกจากป่าเข้าไปอยู่ในเมือง ไม่อยากจะอยู่ในป่าอีกต่อไปทั้งยังมีความอยากอะไรต่ออะไรอีกมากมาย หลายอย่าง ยิ่งได้เล่าเรียนมีวิชาความรู้มาก ก็ยิ่งอยากผจญภัยท่องเที่ยวไปในโลกเพื่อแสวงโชค หลวิไชยและคาวีจึงปรึกษากันว่า เห็นจะต้องขอลาหลวงตาไปเสียที ทั้งคู่คลานเข้าไปกราบหลวงตา

ฤาษีนั่งหลับตาอยู่ พูดดังๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่ลืมตาว่า “เป็นธรรมชาติมนุษย์ย่อมอยากจะมีลาภ มียศ อยากมีชื่อเสียงเกียรติยศ เฮอ หลานเอ๋ย เียงจะไปก็ไปเถอะ ตาไม่ห้ามดอก”

แล้วฤาษีก็ลืมตาขึ้น หยิบพระขรรค์ขึ้นมาสองเล่ม ส่งให้หลวิไชยและคาวีคนละเล่ม พูดดังๆ ว่า “นี่ไงละ พระขรรค์ของเียง เอา เอาไปคนละเล่ม ตาได้ถอดจิตใจของหลานทั้งสองคนเข้ามาเก็บไว้ในพระขรรค์นี้แล้ว ต่อไปนี้จิตใจของเียงก็จะว่างเปล่าไป และใครจะทำร้ายอะไรเียงไม่ได้เลย”

ฤๅษีพูดแล้วอมยิ้ม หลับตาลงเข้าฌานต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พูดเพิ่มพ่ำเบาๆ ว่า “ชีวิตจิตใจ
ของเจ้าก็ปลอดภ้ยอยู่ในพระขรรค์นี้แล้ว...ตัวเจ้าก็ว่าง ใจเจ้าก็ว่าง มีกายมีใจอยู่ก็สักแต่ว่ามี ที่นี้
ใครจะทำอันตรายเจ้าไม่ได้” แล้วฤๅษีก็ยิ้มและหลับตานิ่งเฉยอยู่ไม่พูดอะไรต่อไปอีก

ทั้งหลวิไชยและควีดีใจมากที่ได้พระขรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ ก็ลงกราบหลวงตาแล้วเดินทางไป หลวิไชยเดินนำหน้า ควีเดินตามหลัง ทั้งสองคนเดินทางมาไกลหลายวันหลายคืน จนถึงทางสามแพร่งชายป่าละเมาะ ใต้ต้นไม้ใหญ่ หลวิไชยพูดว่า “เราควรจะแยกทางกันตรงนี้ น้องไปทางซ้าย พี่จะไปทางขวา แต่อย่าลืมว่าพอครบสามเดือนแรกเราจะต้องมาพบกันที่ใต้ต้นไม้ใหญ่”

ควีรับคำ น้ำตาคลอ คิดถึงพี่ชายที่จะต้องแยกจากกัน หลวิไชยตอบหล่อน้องเบาๆ ปลอบใจน้อง แล้วทั้งสองก็แยกทางกัน

ฝ่ายควีเดินคุ่มๆ ผ่านป่าละเมาะไปจนบรรลุถึงเมืองๆ หนึ่ง

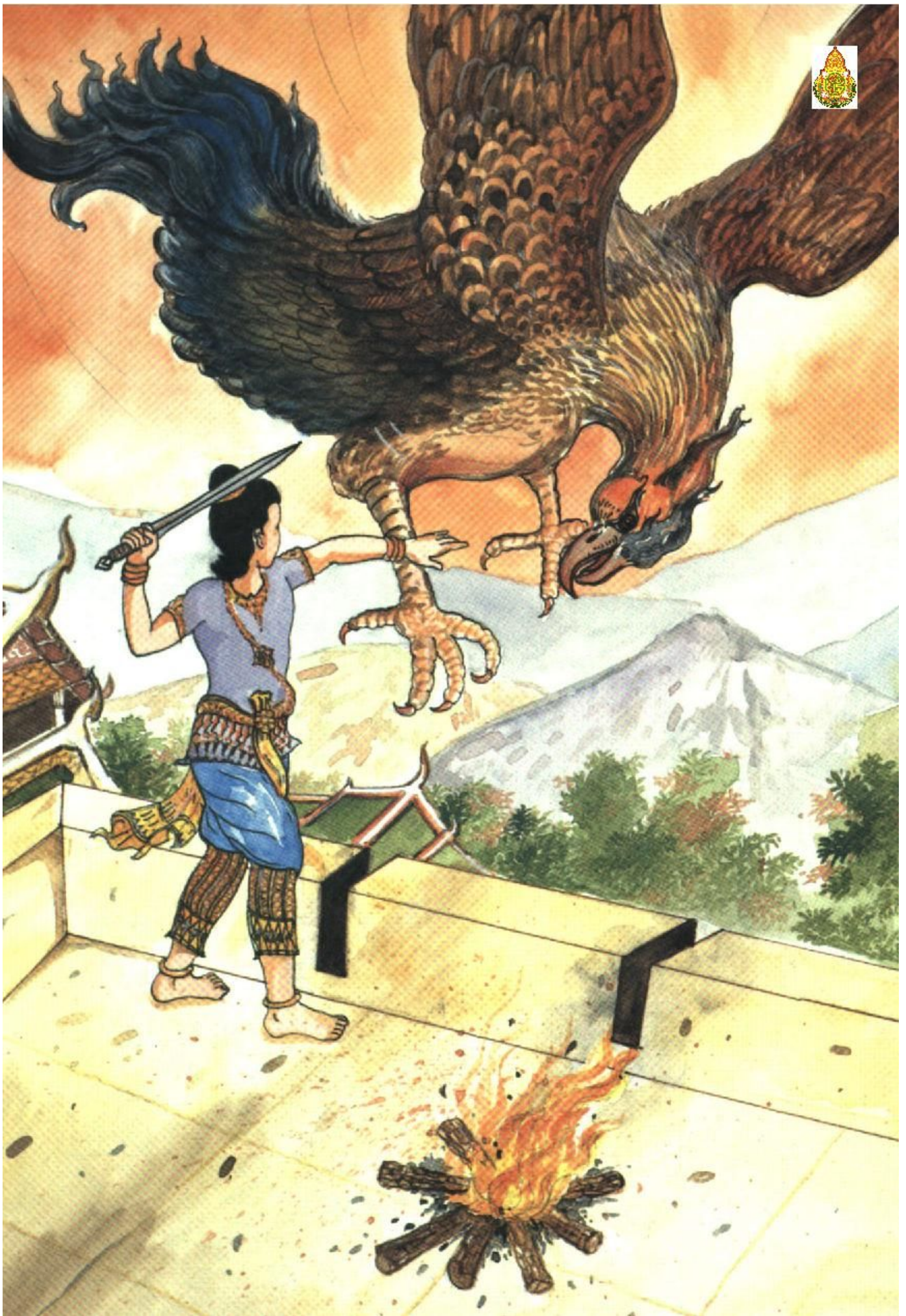
น่าประหลาดที่เมืองๆ นี้ไม่มีผู้คนเลยแม้แต่คนเดียว ทุกบ้านเงียบเชียบเหมือนบ้านร้าง ควีเดินต่อไปด้วยความพิศวง ไม่ได้พบใครเลยสักคนเดียว เขาเดินเรื่อยไปจนถึงพระราชวังใหญ่ ประตูเปิดกว้างอยู่สองบานแต่ไม่มีใครเลย ควีเดินดูห้องต่างๆ ประดับประดาไว้สวยงามแต่ไม่มีคน ทุกห้องอ้างว้างเงียบเชียบ ในห้องๆ หนึ่งมีเตาไฟหุงอาหาร เขารู้สึกหิวจึงจัดแจงก่อไฟขึ้น แต่พอควันไฟลอยตระหลบขึ้นไปในอากาศ ยังมีทันที่เขาจะทำอะไร ก็มีนกอินทรีฝูงใหญ่บินพื้บพื้เข้ามาในห้องพระโรง ปีกอันใหญ่โตของนกร้ายแผ่กาง บดบังแสงแดดในห้องนั้นให้มีมืดมิดไปทันที เจ้าตัวหัวหน้าตรัสรู้เข้ามาจะจิกกินควี นัยน์ตาโปน แวววาวน่ากลัว ชายหนุ่มโดดหลบจะงอยปากของมันได้ทันท่วงที แล้วทั้งสองฝ่าย คนๆ เดียวกับนกทั้งฝูงก็ต่อสู้กันอย่างทรหด เจ้านกร้ายจิกตีควีเป็นพัลวัน ตัวหนึ่งถาโถมเข้ามาควีใช้พระขรรค์ฟันมันกระเด็นไป อีกตัวหนึ่งบินเข้าใส่ ตัวนี้จิก ตัวโน้นถลาเข้ามา ควีใช้พระขรรค์ฟาดฟันกับมันอย่างไม่คิดชีวิต ต่อสู้กันอยู่นาน ในที่สุดเจ้านกยักษ์ตัวหัวหน้าก็ตกลงมาตายอยู่กลางห้องพระโรง ปีกของมันอ่อนพับลงกับพื้น นางนกตัวเมียร้องแซ็ก...แซ็ก เร่งนกตัวอื่นให้รุมจิกตีควี เสียงปีกกระพือพื้บพื้บ และเสียงนกร้อง แซ็ก...แซ็ก โกลาหลอลหม่าน ควีต่อสู้ทรหด จนในที่สุดเหล่านกร้ายก็ตกลงมาตายกลาดเกลื่อน ที่เหลืออยู่ข้างสองสามตัวก็บินหนีไป

ควียกแขนปาดเหงื่อที่ใบหน้า ทรุดกายลงนั่งใกล้กลองใบใหญ่ข้างบานประตูแสงแดดอ่อนๆ ยามเย็นลอดประตูหน้าต่างเข้ามาดูเงาของเขาวัวได้ยินเสียงหวานไพเราะแผ่วเบา

ช่วยด้วยเพคะ ช่วยด้วยเพคะ

ช่วยด้วยเพคะ ช่วยด้วย

แน่แล้ว เสียงนั้นดังออกมาจากกลองใบนั้น

คำวิค้อยๆ ใช้พระขรรค์กรีดหนังที่ซึ่งกลองโบนั่นออก หนังขาดออกเป็นช่อง สิ่งแรกที่เขาเห็นก็คือผมอันอ่อนละเอียดเหมือนใยไหม ถูกแล้ว หญิงผู้มีผมงามนั้นนั่งนิ่งอยู่ในกลองโບใหญ่ เธอค่อยๆ ลุกขึ้นยืนช้าๆ “ขอบพระทัยมากเพคะ” เธอพูดเบาๆ คำวิยื่นแขนให้เธอเกาะก้าวออกจากกลอง เธอมองดูเขาแวบหนึ่ง แต่พอเห็นซากศพนกที่กองอยู่เกลื่อนกลาดก็ชวนกายลัมสลับไป

เย็นวันนั้นควาต้องทำธุระหลายอย่าง ก่อนอื่นเขาต้องเป็นหมอจำเป็นพยาบาลรักษาหญิงสาวสวยให้ฟื้นจากสลบ ปลอบนางให้หายตกใจ รีบเก็บซากศพนกทองมณีมาชนไปเผาเสียข้างนอก พระราชวัง หุงหาอาหารให้หญิงสาวรับประทานเพราะนางนอนแช่ลูกไม้ไหว่ หมดแรงเพราะอดอาหารอยู่ในกลองเสียหลายวัน ควาเองก็เหน็ดเหนื่อยและหิวมาก เขาได้ทราบเรื่องราวว่าสาวน้อยผู้นี้ ชื่อจันทร์สุดาเป็นพระราชธิดาภคินี โดยเหตุที่บ้านเมืองนี้ถูกนกมารังควาน จิกกินผู้คนอยู่เสมอไม่เว้นแต่ละวัน ประชาชนจึงร่อยหรอลงทุกที ที่เหลืออยู่ก็อพยพหลบหนีไปเสียเมืองอื่น จนในที่สุดเหลือแต่พระราชบิดา พระราชมารดา และจันทร์สุดาเท่านั้น พระบิดามารดาของนางยอมตายไม่ละทิ้งบ้านเมือง แต่ทว่าเธอบังคับให้จันทร์สุดาเข้าไปหลบซ่อนอยู่ในกลอง แล้วเย็บหนังปิดเสียไม่ให้นกอินทรีเห็น “พระราชบิดาอธิษฐานไว้ว่า ถึงแม้พระราชบิดาจะตายไป ก็ขอให้ผู้มีบุญมาช่วยหม่อมฉันให้รอดชีวิตด้วยเถิด ผู้มีบุญ...ควรจะได้ครอบครองเมืองนี้ด้วย พระบิดาตรัสไว้...” จันทร์สุดาพูดพลางสะอื้นให้

ควาจึงปลอบพระธิดาให้คลายความเศร้าโศก และเขาก็ยอมรับตำแหน่งผู้ปกป้องรักษาจันทร์สุดา อภิเษกสมรสกับพระนางและครอบครองเมืองนั้นในฐานะพระราชผู้กล้าหาญ

นางจันทร์สุดาเป็นผู้หญิงที่มีผมสวยมาก ผมของนางอ่อนละเอียดเหมือนเส้นไหม ผมสะอาดหอมเย็นชื่นใจนัก แต่เหตุนี้เองเป็นชนวนก่อให้เกิดเรื่องร้าย

ยายเฒ่าตัดประสาธเคยเป็นพี่เลี้ยงของจันทร์สุดา ยายเฒ่าอพยพหลบหนีจากร้ายไปอยู่อีกเมืองหนึ่ง ก่อนที่จะจากไป ยายเฒ่าอ่อนวอนขอเส้นผมของนางจันทร์สุดาสักปอยหนึ่ง อ้างว่ายายเฒ่ารักนางมากขอผมเป็นที่ระลึก นางจันทร์สุดาจึงเอาเส้นผมของนางใส่ผอบทองให้ยายเฒ่าไป

ฝ่ายยายเฒ่าไปอยู่เมืองใหม่ ต้องตกกระกำลำบาก ยากจนเข็ญใจ เคยอยู่ในวังสบาย ไม่เคยทำงานหนัก ทำอะไรก็ไม่เป็น มีของมีค่าก็เอาออกขายจนเกลี้ยงเหลือแต่ผอบทองใส่ผมของนางจันทร์สุดาเท่านั้น ยายเฒ่าได้รับความลำบากมากก็อยากจะมีความสุขสบายเหมือนก่อน แก่นอนนึกนั่งนึกว่าทำอย่างไรจึงจะสบาย นึกไปนึกมาแกก็คิดหาช่องทางได้ทะลุปรุโปร่ง

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ท้าวสันนุราชผู้ครองเมืองนี้ เป็นตาแก่บ้ารักผู้หญิง พันหักหมดปาก หลังค่อม หน้างเขี้ยว ย่น ชอบผู้หญิงสาว ๆ มีสนมมากมาย ได้การ ได้การ” ยายเฒ่าตัดประสาธหัวเราะคนเดียวอย่างพอใจ

ยายเฒ่าหาอุบายจนได้เข้าเฝ้าท้าวสันนุราช ถวายผอบทอง เปิดให้ดูเส้นผมอันสวยงามนุ่มละมุนและหอมกรุ่น ราชันชมโฉมพระธิดาจันทร์สุดาเสียเลิกลอยและยุยงจนท้าวสันนุราชหลงใหล ยิ่งได้ลูบคลำเส้นผมอันอ่อนละเอียดนุ่มมือ ได้ดมกลิ่นอันหอมกรุ่นติดอยู่กับผอบนั้น ตาแก่ท้าวสันนุราชก็ยิ่งหลงใหลเลอะเทอะพันเพี้ยนยิ่งขึ้น ปักใจว่าจะต้องได้นางจันทร์สุดามาเป็นมเหสีให้จงได้ ท้าวสันนุราชสัญญาจะให้รางวัลยายเฒ่าตัดประสาธมากมาย และรับว่าจะชุบเลี้ยงยายเฒ่า

ให้มีความสุขพร้อมด้วยเงินทอง และยศถาบรรดาศักดิ์ ทั้งออกปากอนุญาตว่ายายเฒ่าจะจัดการอย่างไรก็ยอมทั้งนั้น สันทหารให้ลงเรือไปกับยายเฒ่าเพื่อไปรับตัวนางจันทร์สุตามาถวาย

ยายเฒ่าทักประสาธน์ให้จอดเรือซุ่มไว้ ให้พวกทหารซุ่มตัวอยู่ในบ้านร้าง ตัวเองเดินกระย่องกระแย่งไปจนถึงพระราชวัง ตรงเข้าไปหานางจันทร์สุดา ยายเฒ่าพึมพำน้ำตาบอกว่าตนกลับมาเพราะรักและคิดถึงนางจะมาอยู่รับใช้อีก

“พระธิดาเพคะ นก...มันไปไหนหมดเพคะ มันจะ...มา...อีก...อีก...อีกไหมเพคะ” ยายเฒ่ากลัวนก รีบถามงกๆ เงินๆ

“ไม่ต้องกลัวดอกยาย เสด็จพี่ผ่านนกตายหมดแล้ว”

“เสด็จพี่ไหนเพคะ พระธิดาเพคะ”

“เสด็จพี่ลาวีนะสิ” พระธิดาตอบแล้วพยายายเฒ่าไปเฝ้าพระราชอาคันตุกะ อธิบายให้ทรงทราบว่าเป็นข้าเก่าแก่จะขอกลับมาอยู่รับใช้

ยายเฒ่าทักประสาธน์ผิดหวัง ที่ทราบว่าจะพระธิดาอภิเษกสมรสเสียแล้ว แต่ยายเฒ่ามีความคิดล้าลึกมุ่งให้สำเร็จตามแผนการของตน แก่นังนึกนอนนึกจนทะเลาะไปร้องอีกจนได้ แก่แอบยุยงจันทร์สุดาที่ละเล็กละน้อยให้ระแวงสงสัยลาวี พุดยุยงว่านางจอมเจ้านางจันทร์สุดาเห็นจริง

“แปลกนะเพคะพระธิดา พระสวามีของพระธิดาทำเหมือนไม่รักพระธิดาจริง มีอย่างรีเพคะ เอาพระขรรค์ติดตัวไว้เรื่อย กินก็เหินพระขรรค์ไว้ที่เอว เดินก็เหินพระขรรค์ไว้ด้วย ไปไหนๆ ก็เอาไปด้วย แม้แต่เวลานอนก็อุตสำหรับเอาพระขรรค์วางไว้ที่โต๊ะข้างพระที่บรรทมดูยังกับพระธิดาเป็นศัตรูยังงั้นแหละ”

“นี่ ยายอย่าพุดยังงั้นนะ” พระธิดาโกรธ แต่แล้วพระนางก็เก็บไปคิดตามคำพุดของยายเฒ่า คิดไปคิดมา พระธิดาก็ยิ่งเห็นจริงและเกิดน้อยอกน้อยใจจนน้ำตาไหลพร่างพรู ร้องให้ร้องไห้กับลาวี

“ถ้าไม่บอกก็แปลว่า ไม่รักหม่อมฉัน พระองค์ปิดบังหม่อมฉันทุกอย่าง พระขรรค์นี่สำคัญ ยังไงเพคะ” นางจันทร์สุดาร้องไห้ว่า “อ้อ ไม่บอก ก็เพราะไม่รักหม่อมฉันนะสิเพคะ อ้อ อ้อ”

ลาวีทอดนางไว้แล้วตอบว่า “พี่รักน้อง น้องสงสัยพี่ พี่ก็จะบอกให้ แต่น้องต้องสัญญาว่าจะไม่บอกให้ใครรู้ความลับของพี่เป็นอันขาด พระฤๅษีผู้เป็นพระอาจารย์ของพี่ทอดดวงใจของพี่ไว้ในพระขรรค์นี้”

แต่ลาวีคิดผิดที่บอกความลับให้แก่สตรี นางจันทร์สุดาเป็นหญิงใจอ่อน พอยายเฒ่าทักประสาธน์พุดว่านางจอมก็ตายใจ ยอมบอกความลับนั้นให้ยายเฒ่ารู้

เช้าวันหนึ่ง ยายเฒ่ายุจันทร์สุดาให้ชวนลาวีไปเล่นน้ำทะเล ลาวีทอดพระขรรค์วางไว้ริมฝั่ง

น้ำทะเลเป็นสีเขียวเข้ม คลื่นซัดสาดฝั่งอยู่ครืนๆ คาวีและจันทร์สุดาว่ายน้ำออกไปไกลทะเลลึก ทั้งคู่ดำผุดดำว่ายเล่นน้ำเพลินเพลินจนเหนื่อยอ่อน ขณะนั้นเอง คาวีมองขึ้นมาบนฝั่งเห็นยายเฒ่าตัดประสาธกำลังสูมไฟกองใหญ่ลุกฮือเป็นเปลวปลาบ ยายเฒ่าหัวเราะลั่นเหมือนคนบ้า “ฮ่า ฮ่า ฮ่า อ้ายคาวีสะเออะจะมาเป็นผัวพระธิดาของข้า อ้ายคนจรจัดพลัดถิ่น หัวนอนปลายตีน ไม่มีใครรู้ ตายเสียเถอะมึง” แกลยพระขรรค์เข้าไปในกองไฟ “พระธิดาบอกความลับของเอ็งให้ข้ารู้หมดแล้ว อะ อะ ฮ่า ที่นี้นางจันทร์สุดาที่จะได้ไปเป็นพระราชินีของท่านท้าวแสนนุราชดีกว่า น้ำหน้าคนอย่างเอ็งเป็นไหนๆ ฮ่า ฮ่า”

วajasamhaw และไอ้อวดพละมาน้ำลายของยายเฒ่าทำให้คาวีหลงเชื่อ เขารักจันทร์สุดา มากจึงน้อยใจเป็นที่สุด ความโกรธ ความน้อยใจ ประดังกันขึ้นมาแน่นอัดอยู่ในหัวอก เขาริบว่ายน้ำเข้าหาฝั่ง ฝั่งยังอยู่อีกไกล ความเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจทำให้ใจหวิววาบ ความแค้น ความเสียใจทับถมกันขึ้นมา พระขรรค์กำลังมอดไหม้อยู่那儿แล้ว และเขาก็กำลังจะตาย ตายเพราะหลงรักสตรี จันทร์สุดานางผมหอมที่รักยออดดวงใจ...นางกำลังผละจากเขาไปหาชายอื่นที่ ดีกว่า...ปากฝั่งยังอยู่ไกลนัก เขาจะต้องพยายามว่ายน้ำให้ถึงฝั่ง พระขรรค์...ไ้อ้ย...เจ็บอะไร แลบลปลาบที่หัวใจ เสียวูบและเจ็บปลาบ เขาหายใจขัด ถึงชายฝั่งเดินเปะปะหน้าเขียวซีด ชวนเซล้มลงสิ้นสติอยู่ที่พื้นทราย

จันทร์สุดากรีดร้อง “อย่า แม่เฒ่า ยายเฒ่า อย่าทำร้ายเสด็จพี่ พระขรรค์...เอาออก เอาออกจากกองไฟ” ยายเฒ่าหัวเราะรำไม่ฟังเสียง สูมไฟให้แรงขึ้น จันทร์สุดาผินว่ายน้ำไปหาคาวี ทั้งๆ ที่หมดแรงเหนื่อยหิวจวนเจียนจะขาดใจ ค่อยกระเสือกกระสนกายไปจนถึงคาวี กอดคาวีไว้ “เสด็จพี่ เสด็จพี่ ฟังน้องก่อน น้องรักเสด็จพี่องค์เดียว ไร ไม่ได้ยินเสียแล้วรีเพคะ เสด็จพี่ ฟังน้อง ไปเสียแล้ว เพราะน้องแท้ ๆ ไร อย่าเข้าใจผิดเพคะ”

แต่จันทร์สุดาจะบังคับเหตุการณ์ให้คาวีลุกขึ้นมาฟังนางหาได้ไม่ เขานอนนิ่งไม่ไหวติง ไม่รู้สึกตัว ไม่ได้ยินคำพูดของนางเสียแล้ว จันทร์สุดาร่ำไห้จนหมดสติไป

ยายเฒ่าตัดประสาธส่งสัญญาณให้ทหารรู้แล้วอุ้มจันทร์สุดาลงเรือเร็วตรงไปยังเมืองท้าวแสนนุราช ฝ่ายหลวไชยแยกทางจากคาวีไปครบสามเดือนก็นึกถึงน้อง เมื่อถึงเวลานัดหลวไชยเฝ้า คอยคาวีอยู่ที่ทางสามแพร่งใต้ต้นไทรใหญ่ เขาคอยชะเง้อมองดูน้องชาย แต่คอยหาย คาวีไม่มา หลวไชยนึกผิดสังเกตเบื่องหน้าลิบ ๆ โหน่ท้องฟ้าแดงฉานเหมือนสีเลือด เขานิ่งนึกและมองจ้องดู แล้วก็รีบรุดมุ่งหน้าไปทางทิศนั้น จริ่งดังคาค ไฟกำลังลุกไหม้ป่าละเมาะชายทะเลตรงที่เกิดเหตุ

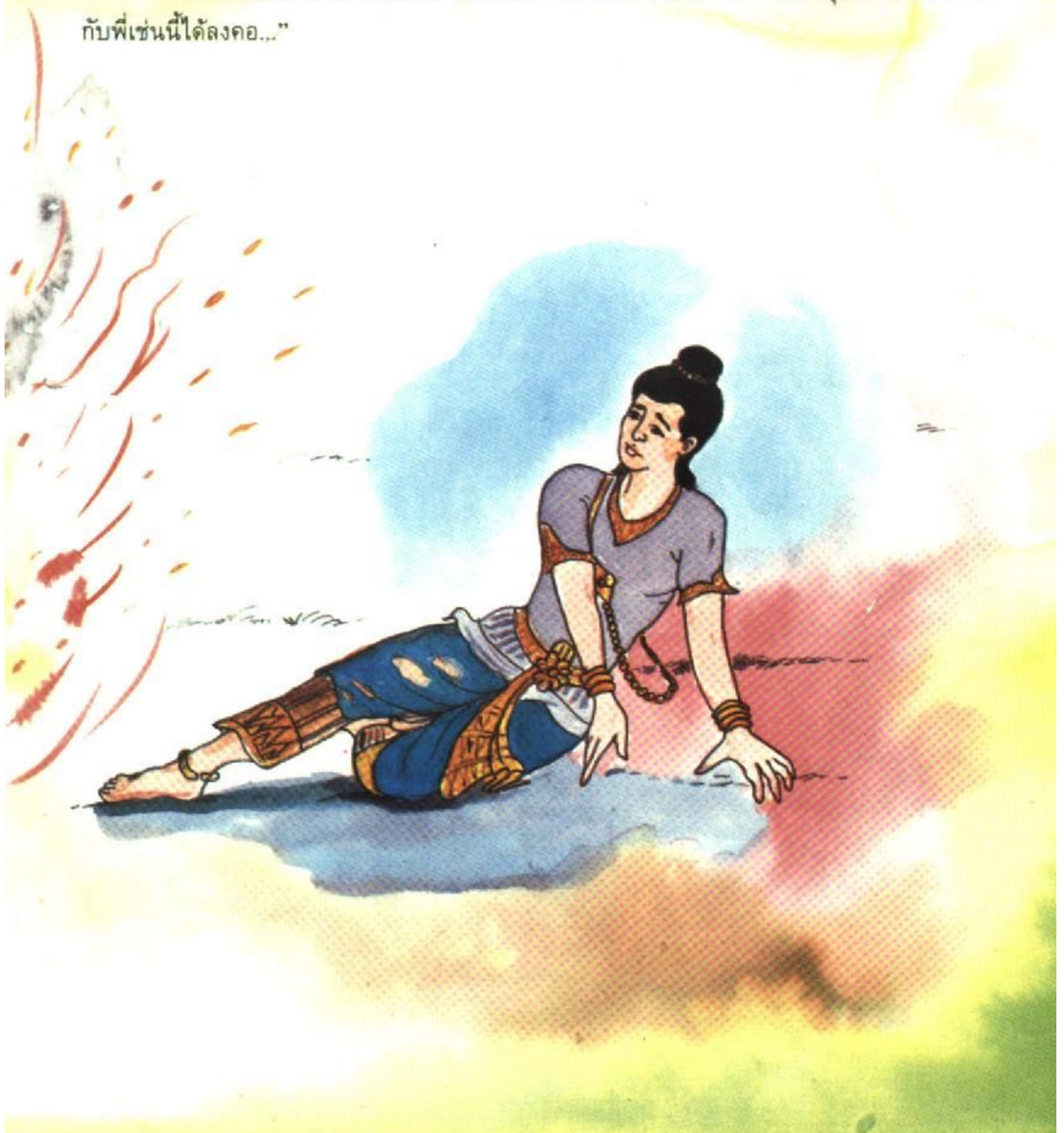
คารวีน้องรักนอนเหยียดยาวแน่นิ่งอยู่ที่พื้นทราย หน้าคล้ำเขียวเขียวซีด กายเป็นขีดไม่มีสีเลือด
พระขรรค์มอดไหม้กลายเป็นดุ้นถ่านสีดำสนิททั้งอยู่ในกองเพลิง

แต่ประหลาด คาวียังไม่ตาย เขาพลิกตัว ครางออกมาเบา ๆ ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง
ในจิตได้สำนึก...“จันทร์สุดา”

หลวไชยรีบแก้ไขจนควีนพินคืนสติ
ควีนเล่าเรื่องราวให้หลวไชยฟัง พลังพิมพ์ด้วยความเสียใจว่า “จันทรสุดา...ไม่น่าจะทำ
กับพี่เช่นนี้ได้ลงคอ...”

หลวิไชยพูดว่า “อย่าเพิ่งตัดสินใจง่าย ๆ ทำใจดีๆ ไว้ก่อน” เขาเดินไปเชี่ยพระขรรค์ดูใหม่หมดแล้ว ไม่มีเหลือแม้แต่เก้าถ่าน ไฟไหม้ปากก็มอดลงแล้วเช่นเดียวกัน “เอ หลวงตาถอดดวงใจเอาไว้ในพระขรรค์ นี่พระขรรค์ก็ใหม่หมดแล้ว แต่คำวียังไม่ตาย” หลวิไชยครุ่นคิด “เอ...ไม่ใช่ หลวงตาไม่ได้พูดว่าถอดดวงใจไว้ในพระขรรค์ หลวงตาพูดว่า ชีวิตจิตใจเอาไว้ในพระขรรค์นี้ กายและใจก็จะว่างเปล่าไป ที่นี้ใครจะทำร้ายอะไรก็ได้...เอ ท่านพูดเป็นปริศนาเสียละกระมัง”

“เอ ท่านหมายความว่าอะไรของท่านหนอ กายมี ใจมี ก็สักแต่ว่ามี ที่แท้ก็ว่างอยู่ ที่นี้ใครจะทำร้ายอะไรเจ้าไม่ได้” คำวิพิมพ์

ทั้งสองคนนั่งเฝ้าอยู่ครู่ใหญ่

หลวิไชยพูดว่า “ถึงยังงี้ๆ พระขรรค์ก็ใหม่หมดแล้ว พี่แน่ใจว่าท่านไม่ได้ถอดดวงใจเราไปไว้ในพระขรรค์จริง ๆ ดอก ท่านเพียงแต่พูดเป็นปริศนาไว้ให้เรานำมาคิดดูเท่านั้นเอง ไปกันเถะน้อง ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เราก็ต้องทำใจดีๆ ไว้ จัดการกับมันไปตามเรื่อง”

แล้วหลวิไชยก็หาเรือในเมืองร้างนั้นได้ลำหนึ่ง รีบพาควาออกติดตามยายเฒ่าตัดประสาธไปทันที

เมื่อถึงเมืองท้าวแสนนุราช หลวิไชยให้ควาเฝ้าหอนั่วอยู่ก่อน หลวิไชยเองเที่ยวเดินปะปนกับฝูงชนสืบสาวเรื่องราวฟังข้อเท็จจริงจนทราบเรื่องถั่วถั่วที่ ท้าวแสนนุราชกำลังหลงรักนางจันทร์สุดาที่ยายเฒ่าตัดประสาธพามาถวาย แต่นางจันทร์สุดาไม่ไยดีต่อท้าวเธอแม้แต่หน่อย นางผลึกท้าวแสนนุราชตกบันไดลงไปจนล้มเจ็บปิดประตูลงกลอนแน่นหนาไม่ยอมให้เข้าใกล้ได้ ขณะนี้ท้าวแสนนุราชล้มเจ็บลงกำลังหาหมอรักษา ท้าวแสนนุราชหลงมกมายเชื่อเครื่องรางของขลังและเวทมนตร์เที่ยวไปหาหมอวิเศษทางคาถาอาคมช่วยปิดเป้าทำเสน่ห์ยาแฝดให้นางจันทร์สุดาหลงรัก ประกาศหาหมอศักดิ์สิทธิ์ช่วยชุบตัวท้าวแสนนุราชให้หนุ่มแน่นมีกำลังวังชา หมกมุ่นแต่จะให้ได้สมประสงค์เรื่องอิสตรี

หลวิไชยจึงเข้าเฝ้าท้าวแสนนุราชอ้างตัวเป็นหมอวิเศษอาคมขลังรับอาสาจะชุบตัวท้าวแสนนุราชให้กลับเป็นหนุ่มได้ อารามดีใจอยากเป็นหนุ่ม ท้าวแสนนุราชออกคำสั่งให้บุโรหิตและหมู่อำมาตย์จัดหาสิ่งของต่าง ๆ และให้ทำตามคำสั่งหลวิไชยทุกอย่างไป

หลวิไชยสั่งให้กันม่านเจ็ดชั้นรอบเหวลึก ให้ก่อไฟไว้ในเหวนั้นให้ร้อนแรง แล้วหลวิไชยผู้หนุ่มหนังเสืออย่างฤๅษีชีไพร ก็แอบเอาควาใส่ถุงย่ามใบใหญ่แบกเข้าไปด้วย ทำที่เหมือนแบกเครื่องยาส่วนใหญ่ เขามีกำลังมาก แบกน้องชายเดินตัวปลิวเข้าไปในม่านเจ็ดชั้น

ท้าวสันนุราชวิ่งกะโผลกกะเผลกเข้ามาในมานกัน กระหึ่มอ้อมย่องอยากเป็นหนุ่ม เดินกระยองกระแย่งเข้าไปชะโงกดูเปลวไฟที่ลุกฮืออยู่ในหุบเหวเบื้องล่าง แต่พอใบหน้าถูกไอไฟร้อนระอุก็ร้องลั่น “โอ๊ย ร้อน เอ.....ไฟศักดิ์สิทธิ์ทำไมร้อนเหมือนกับไฟจริง ๆ เล่าพระอาจารย์”

“นี่ไม่ใช่ไฟศักดิ์สิทธิ์ ไฟจริง ๆ เราก่อขึ้นให้ท่านคิดดู นรก แย่งเมียเขาหลงกามเหมือนคนบ้า มันร้อนรอนอย่างนี้แหละ ท้าวสันนุราช” หลวิไชยพูด “พระองค์จงเลิกล้มความตั้งใจเสียอย่างยุ่งเกี่ยวกับจันทร์สุดา เมียก็มีอยู่แล้วนับเป็นร้อย ๆ นางจันทร์สุดาเป็นเมียของชายผู้นี้” หลวิไชยเปิดถุงย่ามใบใหญ่ คาวีเดินออกมายืนนิ่งอยู่

ท้าวสันนุราชทั้งเจ็บทั้งอาย บันดาลโทสะ “อ้ายถ่อย หลอกหลวงกูแล้วมีหน้ามาขู่เข็ญ กูจะต้องได้นางจันทร์สุดาเป็นเมียให้ได้ ไม่ต้องมาสั่งสอนดี กูอยากได้อะไรกูต้องได้”

ฝ่ายยายเฒ่าตัดประสาดลอบเข้ามาแอบฟังอยู่นานแล้ว เห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็แหวกม่านออกมาพูดว่า “ฆ่ามันเสียสิพระองค์ มันมือเปล่าทั้งคู่ ฆ่ามันเสียก็ไม่มีใครรู้ จันทร์สุดาจะตกเป็นของพระองค์ มันหยามหน้าหน้าพระองค์ คำว่าพระองค์”

ท้าวสันนุราชหน้ามืดด้วยโทสะ โดดเข้าฟันหลวิไชย เขาเบี่ยงตัวหลบแล้วโผนเข้ามิดข้อมือ ท้าวสันนุราชจนดาบกระเด็นไป ส่วนยายเฒ่าเห็นคาวีเผลอตัว ก็โผนเข้าชนเขาเต็มแรง หวังจะให้เขาตกลงไปในเหว แต่หลวิไชยตาไว เหลือบเห็นก็โดดเข้าผลักคาวีหลบไปเสียทางหนึ่ง ร่างของยายเฒ่าตัดประสาดจึงพุ่งไปชนเอาท้าวสันนุราชล้มกลิ้งตกลงไปในเหวลึกจมลงไปในกองไฟอันร้อนแรงระอุเป็นเปลวปลาลุกฮือๆ อยู่เบื้องล่าง ต้วยายเฒ่าเองก็เซซุนกลิ้งหลุนๆ ใกล้จะตกตามไปด้วย แต่คาวีไวกว่าจับตัวแกไว้ได้ทันทั่วทั้ง หลวิไชยจับยายเฒ่ามัดไว้

ไฟลามเลียท้าวสันนุราชเป็นตอตะโกไปในพริบตา ชั่วครู่ก็มอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่านไปหมด

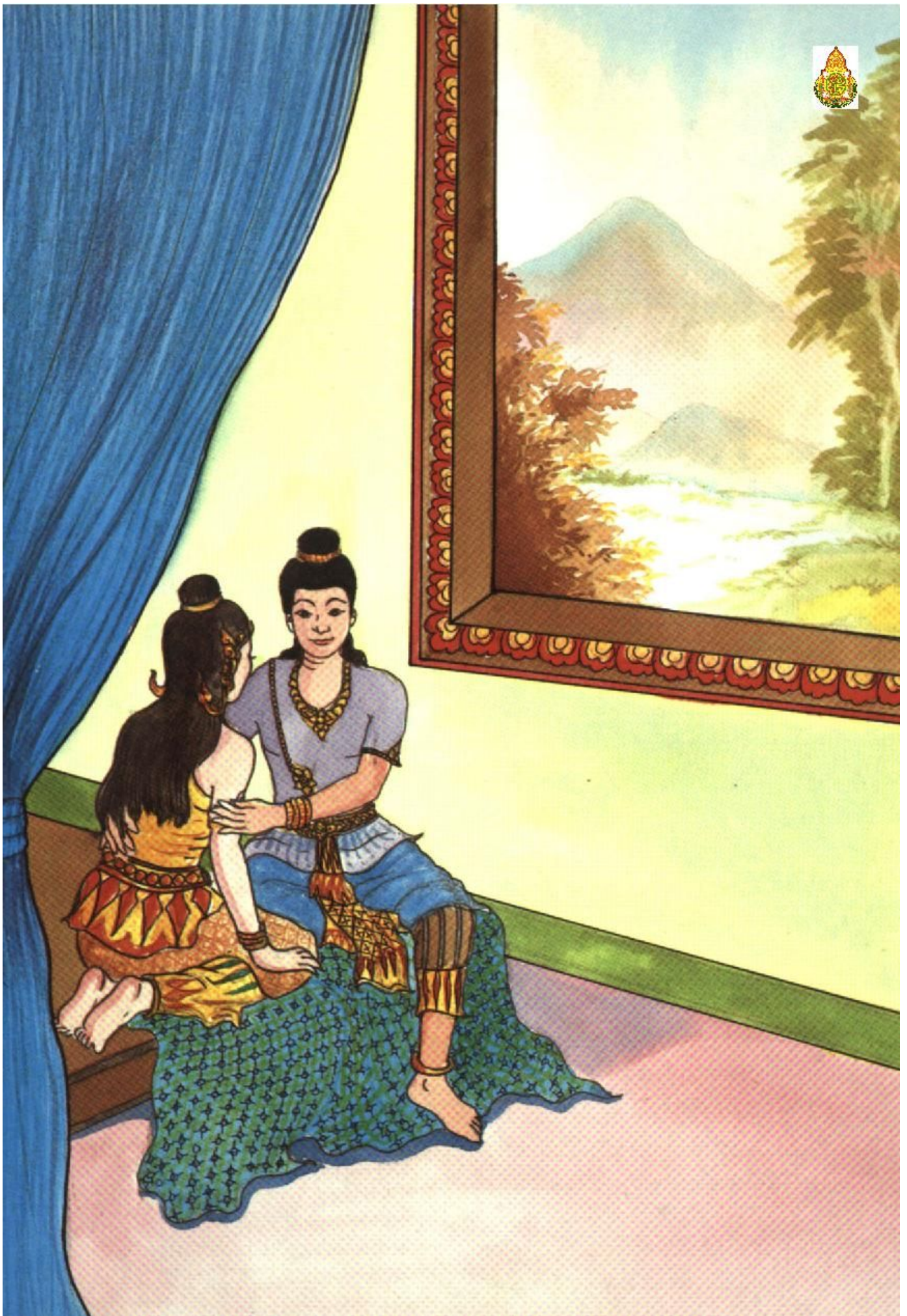
ทั้งสองคนยืนนิ่ง รู้สึกสลดใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

หลวิไชยและคาวีเดินออกมานอกม่านทั้งเจ็ดชั้น ปุโรหิตและเหล่าอำมาตย์ยืนระวังตรงคอยอยู่ หลวิไชยพูดว่า “เราเสียใจ...”

ปุโรหิตและบรรดามหาอำมาตย์ทรุดตัวลงก้มกราบแทบเท้า ปุโรหิตพูดขึ้นว่า “ไม่ต้องทรงอธิบายดอกพะย่ะค่ะ พวกข้าพระพุทธเจ้าตามไปดูเหตุการณ์ หวังจะคอยคุ้มกันท้าวสันนุราชให้...ถ้าถูกอ้า...ฟอมดทำร้าย...แต่การณกลับตรงกันข้าม...” ปุโรหิตเงยบไปครู่หนึ่ง แล้วพูดค่อยๆ ว่า “ท่านท้าวสันนุราชไม่ยอมให้ใครช่วยอะไรท่านเลย เช่นนั้น...ก็จนใจ”

คนทั้งหมดนั่งเงียบอยู่

“พวกข้าพระพุทธเจ้าขอกราบบังคมทูลอัญเชิญท่านทั้งสองพระองค์ขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ปกครองไพร่ฟ้าประชาชน” ปุโรหิตกล่าว

“เราจับไม่ได้ดอก” หลวิไชยพูดพลางยิ้ม “เราจะกลับไปปกครองบ้านเมืองของเรา แต่น้องของเราคงจะจับได้ละมัง จริงไหมคาวิ”

ดังนั้น คาวิจึงต้องรับคำเชิญ อยู่เป็นพระราชาปกครองเมืองนั้นสืบต่อไป ส่วนยายเฒ่าเจ้าเล่ห์มีโทษควรถูกระงับชีวิต แต่พระราชาคาวินี้เกรงเห็นว่าแก่เคยเป็นที่เลื่อมของจันทร์สุดามาก่อน บัดนี้แก่เฒ่าหลงเลอะเทอะเห็นผิดเป็นชอบ จึงลดโทษให้เป็นเพียงเนรเทศไปอยู่เกาะ ไม่ให้มีโอกาสยุ่งใครๆ ได้อีกต่อไป

ตกบ่าย เขาเดินไปหาจันทร์สุดาผู้ถูกขังอยู่ในห้อง

“จันทร์สุดา ท้าวสันนุราชมาหาแล้ว” เขาแกล้งดัดเสียงให้ผิดไป

“ไปให้พ้น” จันทร์สุดาไล่ แล้วเลยกลับร้องให้คิดถึงคาวิ “โอ้เสด็จพี่คาวิของน้อง อือ อือ เสด็จพี่จะทรงทราบความจริงได้อย่างไร โอ้ อือ อือ กลุ้มใจจริงๆ ...อือ อือ ทำไมเราไม่ตายตามเสด็จพี่คาวิไปเสียนะ อือ อือ”

“พี่ยังไม่ตายดอก จันทร์สุดา คาวิอยู่นี่ อยู่ที่นี่แล้ว” คาวิตอบ

แล้วนิทานเรื่องนี้ก็จบลงเมื่อพระราชาและพระราชินีเข้าใจกันเป็นอันดี มีความซื่อสัตย์สุจริตไม่ระแวงแคลงใจกันอีกต่อไป พระราชาคาวิตั้งอยู่ในทศพิชราชธรรมปกครองประชาชนให้ร่มเย็นเป็นสุขถ้วนหน้ากันตลอดกาลนาน

ผู้เขียน

นางสุนีตา ประภาสวัต

คณะกรรมการปรับปรุงหนังสือ

นางจารุติ ผโลประการ

นางวันเพ็ญ สุทธากาศ

นางปราณี ปราบริปู

นางบุษบา ประภาสพงศ์

นางสุทิน ทองไสว

ผู้ปรับปรุงและบรรณาธิการ

นางจารุติ ผโลประการ

ปก/ภาพประกอบ

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

ISBN 974-00-6868-5 ***

9 789740 068686

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายสมมาตร มีศิลป์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๓๕๐๐๓๔๖